

Zpěv Čtyř pečetí

Graham Woodhouse

*Laskavostí lámy nám byli odhaleni
čtyři nepřátelé, co berou duši klid.
svírání čistého, příjemného, stálého a „já“
Kdo nečinil by, co má je porazit?*

*Ten kdož vládne rozumem a soudností,
soky jen tohoto života nepotírá
nedbaje těch, kterých po věky se nezproští.
Ty je třeba zničit - kéž přetrvá víra.*

Gen Lamrimpa

Složené věci veškeré jsou nestálé,
co kontaminováno, nic než trápení,
psychofyzické složky prosté já
a nirvána je mír, nad který není.

Zvuk pomíjí protože je vytvořený,
stejně tak plamene okamžik poslední
Co vytvořeno, hned spěje k zániku.
V tomto v důsledcích rozdílu není.

Plamen vznikne, když skoná jeho příčina.
Tyto dva jevy jsou vždy souběžné.
Když dojde olej, i plamen zhasíná.
Že bez oleje není plamene, je zjevné.

Lampička naposled zazáří a zhasne.
V plameni olej bez odstopu vyčerpá se.
Avšak mezi koncem oleje a plamene se
octne malý okamžik,
nekonečné krátký zdá se.

Pouhým ustáním svých příčin tedy,
je každá věc k zániku odsouzena.
Ničeho dalšího již není třeba.
To nazíraje cesta k míru bude nalezena.

Jak suchý písek život mezi prsty uplyne,
Naděje a strachy, věčně plány sprádající,
Hrady z písku stoupající příliv nemine,
Zrození, nemoci, stárnutí a smrt – co víc
lze říci?

Všechny radosti v tomto světě tolik
vytoužené jsou jako krásné ovoce uvnitř
však červem nahlodané.

Vše hnané karmou, zlými emocemi
podmíněné - žádné dobro trvajících, ale
utrpení dané.

Nejen že smrt je jistá, i v tomto okamžiku
nelítostná smrti se s mílovými kroky blíží.

Pomíjivost více nebo méně zjevná
myšlenky i oku, Nejistota každého nádechu
neustále tíží.

Jde o kontinuum podobného typu?
Ze zjevného utrpení změny, která každý
zná.
Z nepatrného pak podmíněné utrpení.
Odpor k samsáře kéž s pochopením síly
nabírá.

Pohodlí, bohatství, zdatnost i schopnosti,
v pomíjivosti se životní sny rozplynou.
S odhodláním zřít se světské radosti,
v úsilí smysluplně žít prchající hodinou.

Jako kdyby mělo vlastní přirozenost,
vlastní bytí – to, co vlastní silou vstane.
Upínat se k takovému já je čirý klam.
Z něho soudnost skomírá a vášeň plane.

Jeví se jak nezávislé na podmínkách a
částech, nezávislé na myšlenky, jenž
pojmenuje.
jeví se jako nanejvýše dobré či na sto
procent špatné, chvástává sebe-důležitost
zachvacuje.

Svíráni klamů, pomýlená pozornost, chtíč
a zášť, ve smyšlenkách snů na cestě
bloudíme
ve slepých uličkách sebelítosti a sobectví.
Ale jak poznat, že věci nejsou, za jaké je
máme?

Jsme prosti inherentního bytí,
s psychofyzickými složkami ani jedním,
ani jiným. Jako jízdní kolo a jeho části.

Kéž to nahlédneme takovýmto
rozjímáním.

Odebereme-li jeho části,
jaké jízdní kolo zůstává?
A přesto nejsou identické, avšak stále
spolu,
ač kolo je jedno a z částí mnohých se
sestává.

- Kolo a jeho části jsou zcela jedné
podstaty,
neobstojí tedy vaše rozlišení.
Stejná, váha, vzhled i pocit – *já jsem mé*
části.
Nic než hnidopišství a hraní se slovy v něm
není.

Ale jeden nebo mnohý, já a nebo složky?
Právě v tom tkví volba, co z nich
uchopíme.

Nic z toho není ze své vlastní strany,
tak na pojmu zde nutně závisíme.

Není myšlenky celku nezávisle na částech
a stejně tak mysl částí bez celku se
nechytá.

Nahlédni, že celek ani části neexistují
pravě.
Nic definitivního, jen prázdnota. Pouze ta.

Bludný kruh znovuzrození přetnut.
Nirvána je mimo dosah hoře.
Všechny strasti navždy nechat za sebou.
Nejvzdálenější břeh samsárického moře.

Nejprve s nečistým tělesným zbytkem.
Když ten odhozen – zániku jest dovršení.

Nepodmíněné a nevytvořené,
síly všeho vznikání už není.

Odlišnost subjektu a objektu se vytrácí,
v dharmakáji pak mysl a konečná realita
už nejeví se jako každá zvlášť.
Osvícení je nedualita.

Nirvána je takovost té myslí,
která všech neduhů i semínek je prostá
zcela.
Nirvána beze zbytku pak je tou,
kde pravá zdání také vymizela.

Ne prostý zánik neduhů
ne skrývající pravda, ale nejzazší.
Nejen nahodilé skvrny rozpuštěny,

i ty přirozené - moudří pronáší.

Proč hasit oheň ve snu snovou vodou -
lépe probuzení od strachu mě oprostí!
Kéž prosekám se bezpochybnou dedukcí,
zničím otupělost pro dobro všech bytostí.

Svět zanechávám za sebou a v stopách
hrdinů
kráčet budu, dokud nepřemohu zrozování.
Vzdávám se svých vášní a neohlížím zpět -
boj ten vyhrát neoblomné odhodlání

Bódhičitto, ovoce nejsladší,
Bódhičitto, myslí nejušlechtlejší.
inspiruj mě k činu nejvyššímu -
k osvícení pro bytosti nejroztodivnější.

*Verše inspirované Zářícím světlem spisů a logických úvah, lampou osvětlující principy čtyř pečeti,
které potvrzují pravý náhled od Gen Lamripy Ngawanga Phuntsoka a zesnulý drahým
guruem tradice Nalandy. Obojí odkazuje k pomíjivosti.*

27. ledna 2017

Do češtiny přeložila Tenzin Palmo, podzim 2019